

Mia Kappert-van Kooy: Kalkar gevaarlijke ‘noaber’ (1981)

Sieth Delhaas

OPZIJ, april 1981

Inleiding

Na een jaar of zes actief bezig te zijn geweest, moet de 27-jarige voorzitter van de Stichting ‘De toekomst van Dinxperlo’ erkennen, dat nu een dood punt bereikt is. Het gaat er angstwekkend veel op lijken, dat de snelle kweekreactor in Kalkar, een op 15 kilometer afstand in Duitsland gelegen dorp, in 1984 in werking zal treden en dat bij Ahaus, een meer noordelijk gelegen plaats, het kernafval in de bodem zal worden opgeslagen. Naast Urenco in Almelo en de Kema in Arnhem zijn er nog drie ‘gevaarlijke’ elementen in de omgeving. ‘Er wordt niet meer gevraagd’, zegt Mia, ‘het gaat gewoon door. Je voelt je machteloos. In mei 1979 hebben we de ramp in Harrisburg aangegrepen om de bewoners van Dinxperlo weer eens op het gevaar te wijzen en gevraagd ons te steunen.’

In de huiskamer van Mia Kappert-van Kooy is Kalkar bijna tastbaar aanwezig

Vooraf over de jeugd maakt Mia zich bezorgd. Zelf heeft ze twee dochttertjes van 3 en 5 jaar. Wat voor toekomst gaan die tegemoet? ‘Ik pak m’n koffers als Kalkar gaat draaien’, zegt ze beslist, maar meteen er achter aan: ‘Waar moet je heen? Overal is gevaar. In Gorleben, waar het kernafval in de grond wordt opgeslagen, hebben ruim 200 vrouwen verklaard geen kinderen te zullen baren.’

Vlugschrift

Vier jaar geleden was er rond ‘Kalkar’ een grote demonstratie. Mia kon niet mee. omdat ze in verwachting was. Van die tijd af was voor haar de dreiging voortdurend aanwezig. Via een handtekeningenactie tegen de kweekreactor onder de kiesgerechtigden van het dorp kwam het tot de oprichting van de Stichting ‘De toekomst van Dinxperlo’. In die groep spelen vooral de vrouwen een grote rol. ‘Die zijn overdag beschikbaar’ aldus Mia en dat is belangrijk voor bezoeken aan het gemeentehuis. Daar liggen nog steeds de 1800 handtekeningen in een bureaula met het eisenpakket. Wat de plaatselijke overheid aan het probleem doet blijft duister voor de dorpingen, in de krant staat er nooit iets over.’

Een ander ijzer in het vuur is de film Dinxperlo-bloemendorp, die de gevaren van Kalkar-op-die-afstand aan de kaak stelt.

Zou het nog wel indruk maken, dat Mia Knappert en haar medestanders in een negentien pagina's tellend vlugschrift de gevolgen van een explosie bij Kalkar voorspelt? Alle menselijk leven zal in het dorp, dat in 1978 nog tot 'parel van Gelderland' werd uitgeroepen, verdwenen zijn. Een radioactieve rampenzone is wat er dan nog rest.

Mia zegt: 'Wat wij eigenlijk willen en wat wij de gemeente ook gevraagd hebben, is samen met hen een milieugroep oprichten om de bevolking voor te lichten. Maar de gemeente wil niet. Ze hebben toegegeven, dat ze er zelf ook te weinig van weten. En ze vinden, dat je de bevolking niet bang moet maken.'

Om weer eens beweging in de zaak te krijgen heeft de groep in maart vorig jaar een raadsvergadering verstoord.

'We hadden het nogal ludiek opgezet, we wilden op die manier weer eens de aandacht hebben. We hebben een stukje voorgelezen en al met al duurde het niet langer dan anderhalve minuut. Onze vraag was: wat is er met die 1800 handtekeningen gebeurd? De burgemeester begon te hameren en te roepen: "Wilt u stil zijn, wilt u stil zijn, wilt u verdwijnen..." Later moesten we op het matje komen. Het woord eisenpakket mochten wij niet gebruiken, want dat vonden ze een naar woord, daar moesten we wat anders voor bedenken. Dat wilden we niet, daarvoor is de zaak te ernstig, toen moesten we eruit. In feite wil de burgemeester niet meer met ons praten voordat we onze excuses hebben aangeboden, en dat terwijl we ons erg correct hebben gedragen.'

De grootste grief van Mia is, dat de gemeente naar de publiciteit doet alsof er van alles wordt gedaan, maar in feite hult men zich, evenals 'Den Haag', in dodelijk stilzwijgen.

Rest er voor Mia en haar vrienden vooralsnog niet veel meer dan in de omliggende dorpen voorlichting te geven aan de bevolking, met als resultaat, dat er ook daar kleine groepen actief zijn om de dreiging van Kalkar als het kan nog te keren of tenminste te vertragen.